

# Con Gái của Người Ta.

Trần Thiện Phi Hùng

Con gái của người ta sau 24 giờ sinh ra đã trở thành con gái của tôi, và chỉ sinh sau con gái của tôi có 4 giờ tại Bảo Sinh Viện Quân Đội Thành Phố Nha Trang năm 1972.

Mẹ của nó còn trẻ lắm, nhưng có vẻ lạnh lợi sành đời. Cô ta sinh xong mạnh khỏe đi đứng bình thường chứ không nằm liệt như bà vợ tôi. Cô ta nói với vợ tôi cô ta là vợ của một Trung Úy Biệt Kích. Anh ta ít khi về nhà và công tác ở đâu không bao giờ nói. Cô ta đi làm sở Mỹ ở Chu Lai, vì sinh kế sao đó nên "Nhảy dù" với Mỹ. Tai nạn có thai ngoài ý muốn nhưng không biết con của chồng cô ta hay của Mỹ nên cứ sinh con xong rồi tính. Con chồng thì để nuôi, còn con Mỹ thì cho. Nghe vợ nói lại, tôi sang phòng cô ta gõ cửa xin vào xem đứa nhỏ ra sao. Trong bóng đèn mờ của căn phòng, con bé nằm bó mình trong khăn lông, chỉ lòi cái mặt da trắng đỏ và cái miệng nhỏ xíu hai môi như chu ra làm tôi nghĩ "Con bé này chắc sau này hỗn lắm đây". Tôi không nói gì với cô ta mà về phòng bảo bà vợ tôi:

- Minh xin con bé nuôi luôn nhen em?".

Vợ tôi lo lắng:

- Làm sao đủ sữa cho 2 đứa? Thiên hạ nói bậy bạ làm sao chịu nổi?

- Cho nó uống sữa bò, anh sẽ mượn thêm người giúp việc nữa cho em - tôi quả quyết.

- Tùy anh! - vợ tôi đồng ý.

Thế là thủ tục xin con của tôi và đồng ý cho con do cô ta viết được đưa cho cô mẹ, nhưng sáng hôm sau thì cô ta đã rời khỏi bệnh viện, bỏ con lại khi thủ tục chưa hoàn tất. May mắn là Ban Xã hội Quân Đội cũng dễ dàng hoàn tất nốt thủ tục nhận con nuôi mà làm khai sinh giống như thủ tục khai sinh của con gái của tôi. Đây có lẽ là trường hợp hy hữu một đứa trẻ "Lai Mỹ" mà khai sinh do hai vợ chồng là người Miền Đông và Tây Nam Việt Nam coi như sinh ra (Tiếc là năm 75 tất cả hình ảnh đều mất hết). Trong tiệc đầy tháng, hai đứa bé như cặp song sinh, một Việt một Mỹ đẹp như thiên thần. Chỉ khổ cho thân tôi, vì hai đứa trẻ đứa nào cũng đòi bồng một lúc, hễ đứa này trên lưng thì đứa kia phải bế trên tay.

30/4/1975, tôi bị rã ngũ. Tôi không thể về quê Ngoại như ước muốn sống ở Rừng Dừa năm xưa vì nay B-52 cày nát thành bình địa. Tôi muốn phá hoang trồng lại, nhưng phải trình diện vào tù cải tạo. Một tháng trôi qua, rồi một năm, rồi năm nữa... Vợ không thấy đi thăm mà con cũng không bao giờ được gặp mặt. Mỗi tháng chỉ có Mẹ tôi được 15 phút thăm nuôi. Hỏi gì Mẹ tôi cũng nói tất cả bình an, vợ và các con ngoan và khỏe mạnh. Tôi lúc nào cũng nhờ Mẹ lưu tâm cho bé Thùy An, tên đứa con "Lai Mỹ". Chắc là nó bị kỳ thị ở trường học và sống với mọi người sẽ rất khó khăn. Nhưng Mẹ tôi nói con khỏi lo, nó sống rất tốt, học rất giỏi nên được thầy cô và bạn bè quý mến. Dường như Mẹ tôi lúc nào cũng né tránh khi tôi hỏi đến vợ và con gái của tôi, bé Thanh An. Tôi đoán có lẽ chuyện gì không tốt đã xảy ra nhưng cũng đành bó tay không biết hỏi ai.

4 năm sau tôi được ra tù. Con gái mang 2 dòng máu ôm tôi khóc như mưa, nhưng con gái và vợ tôi thì không thấy đâu nữa. Tôi đoán biết chuyện không hay nên cũng không hỏi Mẹ. Con bé thổ thổ kể cho tôi nghe. Ba đi rồi mấy tháng sau Má dẫn chị Hai đi với Má về thăm Ngoại mà không cho con đi, và từ đó không về nữa. Con hỏi Nội, Má con chừng nào về? Nội nói Nội cũng không biết.

Thời chinh chiến, tiền lương của 3 đứa con đưa cho Mẹ, Mẹ tôi xài tiện tặn có dư, hễ đủ 1 chỉ thì mua 1 chỉ vàng y, đủ 10 chỉ thì đổi thành 1 lượng vàng. Con thất thế sa cơ, Mẹ lại bán vàng nuôi con. Mẹ cho con vàng để vượt biên. Năm 1982, tôi và em gái tôi vượt biên. Con gái của tôi nhứt định Ba đâu con ở đó. "Con không sợ chết, con chỉ sợ phải xa Ba". Trời không nỡ bỏ 2 Cha con tôi, tôi đã lái tàu vượt biên thành công. Con gái tôi bắt đầu vào Trung Học, có lẽ nhờ cái máu Mỹ của nó hay sao mà chỉ mấy tháng thì nó nói tiếng Mỹ như súng liên thanh. Cứ có dịp là đeo bên tay Cha khi đi chợ hay đi ăn nhà hàng hay có đám tiệc. Hình ảnh một ông già Việt Nam, có một cô gái hoàn toàn trông giống Mỹ không thấy có chút gì lai đeo theo một bên và nhõng nhẽo thì chắc chưa có ai bằng. Tối ngày gặp mặt gọi Daddy, không thấy mặt thì: "*Daddy, Ba đâu rồi?*". Tôi vui với "Con gái của người ta", và cũng là nguồn an ủi duy nhất cho tôi vui sống.

Tôi làm công nhân cho hãng làm phụ tùng xe hơi, lương cũng dư sức nuôi con lên đại học và mua nhà trả góp. Năm 1995 con gái tôi thành Y sĩ nhãn khoa và có việc làm ngay. Ngày làm lễ mãn khóa, cầm mảnh bằng trên tay, con gái ôm tôi khóc như chưa bao giờ khóc như thế. Tôi hỏi:

- Con vui mừng sao lại khóc dữ thế?

- Cám ơn! Con cám ơn Daddy nhiều lắm. Con nghĩ không biết có bao nhiêu ngàn hay chục ngàn đũa trẻ bị Cha Mẹ bỏ rơi mà có bằng Đại học như con? Con thương Daddy nhiều lắm! - nó nức nở.
- Daddy cũng cám ơn con, nhờ có con mà cuộc sống của Ba mới có ý nghĩa mà vui sống tiếp bấy lâu nay.

Hai Cha con dì chừng ôm nhau cùng khóc.

Bạn bè của con biết thì không có gì lạ về sự khấn khít của hai Cha con Việt-Mỹ này, nhưng những người xa lạ thì hiếu kỳ nghĩ suy lung tung nhưng không thể nào ra được câu trả lời. Cha Việt sao con Mỹ mà không có chút gì là đáng về Việt Nam? Tôi đi làm đem cơm theo ăn nay làm thêm phần cho con gái. Lương của con gái đưa hết cả cho tôi, chỉ lấy 100 bạc để đồ xăng và ăn quà vặt. Khi cần mua sắm gì thì nói xin. Tôi từ chối cách nào cũng không được nên mở một sổ bank riêng bỏ hết tiền của con gái đưa để khi nó cần đưa lại cho nó. Hai năm sau, em gái của tôi bán 2 cái nhà cũ để mua cái nhà lớn hơn, tôi bảo con gái vay tiền ngân hàng mua cả 2 cái. Vì không vay được một lúc gần nửa triệu bạc nên tôi dùng cái nhà tôi để thế chấp vay mua 2 cái nhà cho con gái đứng tên và cho mượn.

20 năm trôi qua nhanh. Lương của tôi bị thoái hóa cột sống nên đau càng ngày càng nhiều. Chân tôi bắt đầu bị tê. Lái xe lúc nào chân cũng phải nhíp nhíp thử coi còn hoạt động được hay không, nhờ bị tê khi cần thắng mà không xử dụng được thì nguy to. Tinh thần tôi bị hoảng loạn khi nghĩ đến lúc không cử động được tay chân bởi dây thần kinh bị gai xương sống ép nên không hoạt động được. Mổ xương sống thì xác xuất rủi ro khá cao, nên khi còn gượng đi đứng được tôi không chịu mổ để cắt gai cột sống. Con gái thì đeo theo một bên ít đi chơi ít giao thiệp với bạn bè. Đi làm về là quanh quẩn bên Cha làm tôi thêm lo lắng.

- Sao con không có bạn trai? Con lập gia đình cho Ba yên tâm - tôi khuyên con.
- Ai bảo Ba con không có bạn trai? Bạn trai của con đang ghi tên học tiếng Việt, bao giờ nói được tiếng Việt con sẽ đem về ra mắt Ba. Anh ta người Đức nhưng sinh trưởng ở đây, và chịu điều kiện của con kiện là phải sống chung với Ba suốt đời. Nhưng con thêm điều kiện phải nói được những câu thông dụng tiếng Việt Nam.
- Ba nói tiếng Anh cũng tạm hiểu được mà con."
- Nhưng con muốn con của con sau này phải nói được tiếng Việt, nên anh ta ghi tên học một năm tiếng Việt ở Đại học Victoria.

Tuổi 60 cũng đúng lúc tôi được phép về hưu vì là cựu quân nhân nên sớm hơn dân sự 5 năm. Con gái thì hối thúc Ba nghỉ việc đi, tiền hưu Ba đủ sức tiêu dùng, nếu có cần mua gì hay đi đâu con lo cho Ba được. Tôi xin nghỉ việc về hưu. Sáng nào 5:30AM cũng đi bơi để chữa trị bệnh đau lưng. Con gái cũng đi theo. Sáng nào hai Cha con xe ai nấy lái đến hồ bơi. Con tập gym, Cha thì bơi. Con gái đem quần áo uniform thay đi làm luôn.

Một hôm con gái tôi nói:

- Ngày mai con không đi làm; Ba có muốn con chở Ba đi thăm bác Hoàn không? Con nghe con gái của Bác nói là Bác đã bị đưa vào Viện Dưỡng lão tuần rồi.
- Sao con lại dùng chữ "bị"? Chẳng lẽ Bác Hoàn không muốn vào Nursing Home mà bị bắt buộc vào hay sao?
- Bác Hoàn bị stroke té, xe cấp cứu đem vào nhà thương. Bác ấy bị méo mặt và miệng không nói được nên các con của Bác xin bác sĩ cho vào Viện Dưỡng lão, vì nếu về nhà sau này xin vào thì Bộ Y Tế sẽ check sức khỏe và trí nhớ khó khăn lắm mới được chấp nhận nên để nhà Thương quyết định thì khỏi phải check gì hết!
- Bác chỉ hơn Ba có 2 tuổi và trí nhớ còn tốt lắm mà? Ừ! thì Ba với con đi thăm Bác ấy kéo tội nghiệp. Hơn nữa mai mốt Ba có vào sẽ có người thăm lại Ba.
- Không bao giờ có chuyện đó Ba đừng mơ! Con không bao giờ gởi Ba vô Viện Dưỡng Lão đâu! - con tôi bĩu môi - Con tập gym để đủ sức bồng Ba khi Ba cần đến. Con cũng chọn chồng to con để phụ với con. Ba xài Computer và Internet thường xuyên, trí nhớ của Ba sẽ không bị Dementia hay Alzheimer.
- Cám ơn con! Nhưng con còn công việc và cuộc sống của riêng con.
- Trại mồ côi không dành cho con, thì viện dưỡng lão cũng không dành cho Ba! - con gái tôi nói chắc nịch.
- Con nhớ mua trái cây biếu Bác ấy, nhớ đừng mua bánh ngọt vì Bác ấy cử ăn đường.

Hai Cha con tôi vào Viện Dưỡng Lão Cửu Long vừa sau giờ ăn sáng, nên gặp Bác Hoàn ngay phòng ăn. Mặt và miệng của Bác Hoàn trở lại gần bình thường và giọng nói tuy có biến giọng nhưng vẫn còn nghe rõ lắm.

Bác bắt tay tôi coi vẻ mừng và cảm động, nhưng hai mắt lệ ứ tròng. Thăm Bác Hoàn khoảng một tiếng sau hai Cha con xin phép ra về. Con gái tôi lái xe ghé Chợ và nói:

- Con đái Ba ăn bún bò Huế.
- Ủ! ăn thì ăn.

Con gái mở cửa cho tôi và kéo ghế cho tôi ngồi, gần như ai cũng quay ngoác chúng tôi. Cô bé chạy bàn thì quen quá với Cha con tôi vì nhiều lần ăn ở quán này.

- Hai tô bún bò Huế phải không Chú?
- Ờ! Cháu cho Chú 2 tô.

Con gái mở cái xách tay của nó ra, mà nó đổi cái xách tay lớn hơn hồi nào tôi không để ý. Nó kéo ra một bịch nylon và kéo rau kinh giới ra. Nó để rau kinh giới tím qua một bên và nói:

- Cái này của Daddy.

Rồi kéo mớ khác là kinh giới xanh và nói:

- Cái này của con.

Ông ngồi bàn gần kế bên quay sang:

- Cô Mỹ này sao nói tiếng Việt rành quá và rành ăn bún bò Huế hơn cả người Việt Nam!
- Nó là người Việt Nam chứ không phải Mỹ. Nó chế rau kinh giới tím ăn nồng quá mà tôi thì thích kinh giới tím hơn nên nó hái riêng hai loại cho Cha con chúng tôi.
- Cô ta là con dâu của Anh?
- Không. Nó là con gái của tôi.

Hai tô bún bò Huế được bưng ra, cuộc đàm thoại ngưng tại đây và có lẽ ai cũng liếc mắt xem khi cô Mỹ 100% vắt chanh và ngắt từng cọng rau bỏ vào tô cho Cha. Tôi hãnh diện là đã không làm khi bỏ công bao năm cơ cực nuôi “Con của người ta.” Về tới nhà chưa kịp thay quần áo thì điện thoại reo. Bạn Hoàn, người tôi vừa đi thăm, phone cho tôi từ Viện Dưỡng Lão.

- Anh mới về tới nhà phải không? Hồi nãy tôi gọi không ai bốc phone. Sau khi Anh về rồi có một Bà trong Viện Dưỡng Lão này hỏi Anh có phải Hải Quân hay không và đưa con gái Mỹ đi theo Anh là con của Anh? Bà ta nói là người quen của Anh ở Nha Trang khi xưa, muốn xin số phone của Anh, nên tôi hỏi Anh trước. Có phải nhân tình cũ ngày xưa hay không? Nếu phải thì vào gặp gấp đi, để gì xa xứ gặp cố tri!
- Ủ! Thì Anh cứ cho có sao đâu. Bốn mươi mấy năm rồi làm sao ai còn nhớ được ai!

Một ý nghĩ thoáng qua trong óc tôi: Không lẽ là Mẹ ruột của con gái của tôi? Chứ nếu Bà ta là người vợ bỏ tôi ngày nào thì chắc chúng tôi phải nhìn nhau, chứ chẳng lẽ tình chồng vợ sống với nhau 5 năm mà nhìn nhau không ra! Nhưng nếu là Mẹ ruột của con gái của tôi, tôi phải làm sao đây, vì dù sao cũng là “Con gái của người ta.”

Trần Thiện Phi Hùng.